

cần nhận.

Cô bé ngạc nhiên, vì ngôn ngữ của Ngoại hôm nay bóng bẩy như thơ, nhưng nhìn thấy gương mặt Ngoại bình thản như ánh nắng vàng tĩnh lặng, cô bé biết Ngoại không đùa. Ngoại tiếp :

- Khi con biết quay về Đạo thì bất cứ việc gì nhỏ nhất nhất cũng có ý nghĩa của nó, vì nó là hình thức bên ngoài diễn tả được nội tâm của con. Con đối phó với đời sống hằng ngày bằng một thái độ tích cực vui tươi, làm tròn bổn phận mà không cần kết quả. Trên chiến trường của đời sống, con phải là một chiến sĩ hiên ngang, khí giới con sử dụng là tình thương không bao giờ cạn đối với tha nhân.

Cô bé cuối đầu không nói, như từ lâu cô vốn là người ít nói, nhưng có một lần điện thỉnh linh giật bắn người, đang len lỏi vào từng mạch máu dưới da. Xúc động mạnh đến run rẩy toàn thân, cô che giấu bằng cách xách thùng đi tưới nước cho hoa. Ngoại cười lớn đi vô nhà như tự bao giờ nụ cười vẫn vậy, nhưng sự biến đổi đột ngột từ nội tâm của cô bé không qua khỏi cặp mắt lồi đời của Ngoại.

Từ buổi chiều hôm ấy về sau, nỗi ám ảnh trong lòng cô bé là trò chơi sinh tử của thế gian. Đời sống lúc nào cũng là mới, cũ, mất, còn, liên tục đưa cô vào tâm trạng khác khoải triền miên. Cô đã hiểu đó là những thắng lợi của ảo tưởng, là chết khi đang sống. Trên con đường trở lại quê hương, là con đường tìm về nội tâm sâu thẳm, là nơi mà tha nhân và ta vĩnh viễn là một, chúng ta phải cố gắng len qua khung cửa hẹp, để hợp nhất bản ngã của mình cùng mọi loài, mọi vật. Mỗi đời người đều có lần đứng trước cánh cửa mở ngõ đó, để được hưởng ân huệ thiêng liêng, để hiểu được tất cả những điều mắt thấy tai nghe đều là biểu tượng của tâm linh. Nếu ta thần nhiên bỏ qua cơ hội, cánh cửa ấy đóng sập lại, ngọn gió trần gian sẽ tiếp tục trải lạnh thêm nỗi cô đơn trần trụi của kiếp người.

Cô hiểu một cách rất sâu sắc, muốn học hỏi, thì đức tính khiêm tốn là bộ áo duy nhất mà con người nên khoác lấy. Nhưng sự học hỏi mà tách rời đời sống, chỉ là một mớ kiến thức khô khan vô nghĩa. Hành Đạo, dần thân, mới có thể biến kiến thức thành minh triết, tức là để hiểu rõ ý nghĩa chân thật của cuộc đời. Từ chú chim yêu dấu, trong khoảnh khắc phù du, cô học được tánh can cường bất khuất, biết trải rộng lòng yêu thương đến đồng loại, thấu triệt lý lẽ của sự sống không cùng. Tình yêu ấy sẽ đưa ta thoát khỏi bản ngã cô đơn. Với sự thoát xác dần dần của trí tuệ, từ từ ta sẽ đến giữa lòng nhân loại cùng

vũ trụ. Trong trạng thái xúc cảm ngông nghênh, cô bé đã thì thầm nhắn nhủ:

*Ta sẽ đầu thai chín kiếp sau,
Sẽ làm ngư phủ bể nhân sâu.
Nghìn năm lưới chẳng tanh mùi cá,
Em có hoàn sinh kiếp Hải âu ???*

Viên Hương

Tiền Trò Xuống Núi ⁽¹⁾

Vắng vè cửa không chạnh nhớ nhà.
Phòng mây ⁽²⁾ vội vã bước chân ra!
Đường trần lưu luyến hơn đường Thánh,
Đất Phật e dè sợ đất ma!
Thấy bóng quăng bình toan bắt nguyệt
Ngửi trà đập chén định tìm hoa!
Hãy đi cho chóng đừng quay lại,
Cô độc xưa nay vẫn bạn già!

Thích Phước Hựu

(1) Chùa gọi Sơn Môn (cửa núi)

(2) Phòng mây dịch từ chữ vân phòng, nơi chư Tăng an trụ

